

WSPÓLNOTOWY WYMIAR KOŚCIOŁA

J 17, 21

... aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojciec, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno...

Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele, 1*

Kościół jest w Chrystusie niejako sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego.

Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele, 4*

Cały Kościół okazuje się jako lud zjednoczony jednością Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Pozdrowienie mszalne (2 Kor 13,13)

Miłość Boga Ojca, łaska Pana naszego Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele*

(Obrazy Kościoła)

(6) I tak Kościół jest **owczarnią**, której bramą jedyną i konieczną jest Chrystus (J 10,1-10). Jest również trzodą, której sam Bóg zapowiedział, że będzie jej pasterzem (por. Iz 40,11, Ez 34,11 nn.), i której owce, choć kierują nimi pasterze – ludzie, nieustannie przecież prowadzi i żywi sam Chrystus, dobry Pasterz i Księżę pasterzy (por. J 10,11, 1 P 5,4), który życie swoje za owce oddał (por. J 10,11-15).

Jest Kościół **rolą uprawną**, czyli rolą Bożą (1 Kor 3,9). Na roli tej rośnie stare drzewo oliwne, którego świętym korzeniem byli Patriarchowie i w którym dokonało się i dokona jeszcze pojednanie żydów i pogan (Rz 11,13-26). Rolnik niebieski zasadził Kościół jako winnicę wybraną (Mt 21,33-43 i paralele, por. Iz 5,1 nn). **Winoroślą** prawdziwą jest Chrystus, życia i urodzajności uczynzający pędem, to znaczy nam, którzy przez Kościół w Nim samym trwamy, a bez Niego nic uczynić nie możemy (J 15,1-5).

Często również nazywany jest Kościół **budowlą Bożą** (1 Kor 3,9). Siebie samego porównał Pan do kamienia, który odrzucili budujący, ale który stał się kamieniem węgielnym (Mt 21,42 i paralele, por. Dz 4,11, 1 P 2,7, 117,22). Na tym fundamencie budują Apostołowie Kościół (por. 1 Kor 3,11), od niego też bierze on swą moc i spoistość. Budowla ta otrzymuje różne nazwy: dom Boga (1 Tm 3,15), w którym mianowicie mieszka Jego rodzina, mięszkanie Boże w Duchu (Ef 2,19-22), przbytek Boga z ludźmi (Obj 21,3), przede wszystkim zaś świątynią świętą, którą wyobrażoną przez kamienne sanktuaria sławią święci Ojcowie, a którą w liturgii przyrównuje się nie bez racji do miasta świętego, do nowego Jeruzalem. W miasto to, niby kamienie żywe, wbudowani jesteśmy tu na ziemi (1 P 2,5). To święte miasto ogląda Jan jako zstępujące z nieba od Boga, w czas odnowienia świata, *«gotowe niby oblubienica strojna dla męża swego»* (Obj 21,1 n)

Kościół, nazywany również *«górnym Jeruzalemem»* i *«matką naszą»* (Gal 4,26, por. Obj 12,17), przedstawiany jest jako nieskalana **Oblubienica niepokalanego Baranka** (Obj 19,17, 21,2 i 22,17), którą Chrystus *«umilował i wydał siebie samego za nią, aby ją uświęcić»* (Ef 5,26), którą

złączył ze sobą węzłem nierozzerwalnym i nieustannie ją *«żywi i pielęgnuje»* (Ef 5,29) i którą oczyściwszy zechciał mieć złączoną ze sobą oraz poddaną w miłości i wierności (por. Ef 5,24)

(Relacja Chrystusa Głowy Kościoła do członków)

(7) Syn Boży w naturze człowieczej z Nim zjednoczonej, zwyciężając śmierć przez śmierć i zmartwychwstanie swoje, odkupił człowieka i przemienił w nowe stworzenie (por. Gal 6,15, 2 Kor 5,17). Udzielając bowiem Ducha swego, braci swoich powołanych ze wszystkich narodów, ustanowił w sposób mistyczny jako ciało swoje.

W ciele tym życie Chrystusowe rozlewa się na wierzących, którzy przez sakramenty jednoczą się w sposób tajemny i rzeczywisty z umęczonym i uwielbionym Chrystusem. Przez chrzest bowiem upodobniamy się do Chrystusa: *«Albowiem w jednym Duchu wszyscy ochrzczeni zostaliśmy w jedno ciało»* (1 Kor 12,13). W tym świętym obrzędzie uprzytamnia się i dokonuje nasze zespolenie ze śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa: *«Przez chrzest bowiem zostaliśmy razem z Nim pogrzebani w śmierć»,* jeśli zaś *«zostaliśmy wszczepieni w podobieństwo śmierci Jego, to i w zmartwychwstanie będziemy»* (Rz 6,4-5). Przy łamaniu chleba eucharystycznego, uczestnicząc w sposób rzeczywisty w Ciele Pańskim, wnosimy się do wspólnoty (communio) z Nim i nawzajem ze sobą. *«Bo wielu nas jest jednym chlebem i jednym ciałem, wszyscy, którzy jednego chleba uczestnikami jesteśmy»* (1 Kor 10,17). Tak oto wszyscy stajemy się członkami owego Ciała (por. 1 Kor 12,27), *«a brani z osobna, jesteśmy członkami jedni drugich»* (Rz 12,5).

Jak zaś wszystkie członki ciała ludzkiego, choć jest ich wiele, tworzą przecież jedno ciało, tak też i wierni w Chrystusie (por. 1 Kor 12,12). Również w budowaniu ciała Chrystusowego istnieje różnorodność członków i funkcji. Jeden jest Duch, który rozmaite swe dary rozdziela stosownie do bogactwa swego i do potrzeb posługiwania, ku pożytkowi Kościoła (por. 1 Kor 12,1-11). Wśród darów tych góruje łaska Apostołów, których powadze sam Duch poddaje nawet charyzmatyków (por. 1 Kor 14). Tenże Duch, sam przez się, mocą swoją i wewnętrznym spojeniem członków jednocząc ciało, tworzy i nakazuje miłość wzajemną między wiernymi. Stąd, jeśli jeden członek cierpi, wspólnie z nim cierpią wszystkie członki, a jeśli jeden członek czci doznaje, wszystkie członki wspólnie z nim się radują (por. 1 Kor 12,26).

Głową tego ciała jest Chrystus. On jest obrazem Boga niewidzialnego, w Nim stworzone zostało wszystko. On jest przede wszystkim i wszystko w Nim trwa. On jest głową ciała, którym jest Kościół. On jest początkiem, pierworodnym z umarłych, aby sam we wszystkim zachował pierwszeństwo (por. Kol 1,15-18). Wielkością mocy swojej panuje nad niebem i ziemią, a niedościgłą swą doskonałością i działaniem napenia całe ciało bogactwem swej chwały (por. Ef 1,18-23). Do Niego upodobniać się winny wszystkie członki, aż ukształtuje się w nich Chrystus (por. Gal 4,19). Dlatego też dopuszczeni jesteśmy do tajemnic Jego życia, z Nim współkształtowani, wspólnie z Nim umarli i wspólnie z martwych wskrzeszeni, aż wspólnie z Nim panować będziemy (por. Flp 3,21, 2 Tm 2,11, Ef 2,6, Kol 2,12 i in.). Na ziemi jeszcze tułacz idący w Jego ślady wśród ucisków i prześladowań, złączeni jesteśmy z Jego cierpieniami jak ciało z Głową, współcierpiąc z Nim, abyśmy też wspólnie z Nim byli uwielbieni (por. Rz 8,17).

Z Niego *«całe ciało, spojeniami i wiązaniem opatrzone i razem złączone, wzrasta na pomnożenie Boże»* (Kol 2,19). On sam w ciele swoim, to znaczy w Kościele, ustawicznie rozdziela dary posługiwania, przez które Jego mocą świadczymy sobie wzajemnie posługi ku zbawieniu, abyśmy, czyniąc prawdę w miłości, wzrastali we wszystko w Tym, który jest Głową naszą (por. Ef 4,11-16 gr.). Abyśmy zaś w Nim nieustannie się odnawiali (por. Ef 4,23), udzielił nam Ducha swego, który będąc jednym i tym samym w Głowie i członkach, tak całe ciało ożywia, jednoczy i porusza, że działanie Jego porównywać mogli święci Ojcowie z funkcją, jaką spełnia w ciele ludzkim zasada życia, czyli dusza.

ASPEKTY WSPÓLNOTY KOŚCIOŁA

WSPÓLNOTA

WIARA
KULT MODLITWA
BRATERSKA MIŁOŚĆ
 POMOC
 PRZYJAŹŃ
 WYMIANA MYŚLI
 KONTAKTY

WERTYKALNY

zjednoczenie z Bogiem
przez Jezusa Chrystusa
w Duchu Świętym

ZJEDNOCZENIE Z BOGIEM

KOŚCIÓŁ

A. HORYZONTALNY

WSPÓLNOTA MIĘDZYLUDZKA

więź jedne miłości wierzących
na tym
i na tamtym świecie

CZYNNIKI BUDUJĄCE WSPÓLNOTĘ KOŚCIOŁA

SŁOWO BOŻE

WSPÓLNOTA WIARY

LITURGIA
SAKRAMENTY

WSPÓLNOTA KULTU

MIŁOŚĆ
BRATERSKA
służebność, diakonia

WSPÓLNOTA BRATERSKA